

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-67)

Mar (1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 10
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 16
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....20
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....29
6. திருமாலை 35

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 44)

232. ஸம்வ்ருத:

மறைவாக உள்ளவன். பரமபதத்தில் ஸர்வேச்வரன் உள்ளபோது, தமஸ் என்று கூறப்படும் ப்ரக்ருதியின் குணம் காரணமாக ஞானம் குறைவுபட்டு உள்ள ஜீவன்களின் பார்வையில் புலப்படாமல் உள்ளான். புருஷஸூக்தம் - தமஸ்: பரஸ்தாத் - தமஸ் என்னும் இருளுக்கு அப்பால் உள்ளவன் - என்றது.

233. ஸம்ப்ரமர்தன:

அறியாமை என்ற இருளை நீக்குபவன். தன்னை யார் உபாஸனை செய்கின்றார்களோ அவர்களது அறியாமை என்ற இருளை, வித்யை எனப்படும் உபாஸனை மூலம் நீக்குகிறான். இதனால் ஸம்ப்ரமர்தன எனப்படுகிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- புருஷஸூக்தம் - தம் ஏவம் வித்வான் அம்ருத இஹ பவதி - இப்படியாக யார் எம்பெருமாளை உபாஸனை செய்கிறானோ அவன் இங்கேயே இறவாமை அடைகிறான்.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் - ய ஏவம் விது: அம்ருதா: தே பவந்தி அத இதரே துக்கம் ஏவ அபியந்தி - இப்படியாக உபாஸிப்பவர்கள் முக்தி அடைகின்றனர்; உபாஸனை செய்யாதவர்கள் துன்பமான ஸம்ஸாரத்தை மீண்டும் அடைகின்றனர்.

234. அஹ: ஸம்வர்த்தக:

பகல் இரவு என்னும் பிரிவுகளுடன் உள்ள காலம் என்ற சக்கரத்தினை எப்போதும் சுழல வைப்பவன். அஷ்டாத்யாயீ - யுவோ: அநாகௌ - யு மற்றும் வு என்பதில் அந மற்று அக என்பது சேர்க்கப்படும் - என்றது போல் இங்கு உள்ளது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - ஸர்வே நிமேஷா ஜக்ஞிரே வித்யுத: புருஷாத் அதி - மின்னல் போன்று ஒரு நொடிக்குள்ளும் தோன்றி மறைகிற அனைத்தும் கூட மின்னல் போன்ற ஒளியுடைய பரம்பொருளிடமிருந்தே உண்டாகின்றன.
- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - கால சக்ரம் - காலம் என்ற சக்கரத்தை அவனே சுழற்றுகிறான்.
- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - காலஸ்ய ஹி ச - காலம் போன்ற பலவற்றைத் தன் வசம் வைத்துள்ளான்.

காலம் என்பது எப்போதும் ஸர்வேச்வரனின் லீலைக்குக் கருவியாகவே உள்ளது. இறந்தகாலம், நிகழ்காலம் மற்றும் எதிர்காலம் என்ற பிரிவுடன் கூடிய காலம் என்பது அனைத்தைப் பற்றியுமான ஞானத்தை ஏற்படுத்துகிறது. ஆறுவிதமான மாறுபாடுகளை (பிறத்தல், வாழ்தல், மாறுதல், வளர்தல், குறைதல், மறைதல்) ஏற்படுத்துகிற ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகிய இரண்டையும் வைத்து விளையாடுகின்ற காலத்தைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளான்.

இப்படியாக உள்ள காலம் என்பது ப்ரக்ருதியினுடையது, தொடர்ந்து மாறுபாடுகளை ஏற்படுத்துவது என்று சிலர் கூறுவர். இவை பரமாத்மாவின்

செயல்கள் என்று சிலர் கூறுவர். காலம் என்பது சுதந்திரமானது என்றும் சிலர் கூறுவர். பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை கீழே உள்ளது போல் கூறுகிறது:

அத்யாத்மம் காலதத்வீயம் அதிதைவதம் அஸ்ய வை
 ப்ரபவ அப்யய மூர்த்தி: வை விச்வாத்மா பரமேச்வர:
 அதிபுதம் பரிஜ்ஞேயம் த்ரைலோக்யம் பூத பூர்வகம்
 கால: ச அவ்யக்த தத்வஸ்ய ஹி அத்யாத்மத்வேன வர்த்ததே
 அதிதைவதம் இஜ்யா ச தத்போகம் அதிபூததா

இதன் பொருள் - அத்யாத்மம் என்றால் காலதத்வம் ஆகும். காலத்தின் தோற்றம் மற்றும் அழிவு ஆகிய இரண்டிற்கும் காரணமாக உள்ளவனும், அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனும் ஆகிய பரமாத்மா அதிதைவதம் ஆகிறான். பஞ்சபூதங்களால் ஆன மூன்று உலகங்களும் காலத்தின் அதிபூதம் என்றாகிறது. காலம் என்பதே அத்யாத்மம் என்ற ரூபத்தில் உள்ளது. அதிதைவதம் என்பது வணங்கப்படவேண்டும், அதுபூதம் என்பது அனுபவிக்கப்படவேண்டும்.

235. வஹ்நி:

தேசம் எனப்படும் ஸ்தானம் என்ற ரூபத்தில் உள்ள அனைத்தையும் எம்பெருமான் தாங்குகிறான். உணாதி சூத்திரம் - வஹி ச்ரி ச்ரு யுத்ருச்லாஹாத்வரிப்யோ நித் - வஹி, ச்ரி, ச்ரு, யுத்ரு, கலை போன்ற தாதுக்களுடன் நித் என்பது இணையும் (உதாரணம்: வஹ் + நி = வஹ்நி). முதலாவதாக உள்ள தேசம் என்பது பரமாகாசம் என்னும் பரமபதம் ஆகும். அத்துடன் ஒப்பிடும் திசைகள் போன்ற பலவும் அதன் மூலையில் உள்ள மற்றொரு தேசம் ஆகும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- புருஷஸூக்தம் - அஸ்ய அம்ருதம் திவி - அவனது பரமபதம் அழியாமல் நித்யமாக உள்ளது
- விஷ்ணு தர்மம் (72-2) - ஸ்வே மஹிம்நி ஸ்திதம் - மேன்மை கொண்ட தனது பரமபதம் என்ற இடத்தில் உள்ளான்.

- புருஷஸூக்தம் (4) - பாதோஸ்ய இஹ அபவாத் புந: - அநிருத்தன் என்ற நான்காவது ரூபத்தில் இந்தப் பரமபதத்தில் எம்பெருமான் தோன்றினான்.

"இந்தப் பொருள்", "இங்கே உள்ளது" என்பது போன்று ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுக் கூற ஏதுவாக தேசம் என்பது உள்ளது. இந்த இடம் அவனால் பக்தர், முக்தர், நித்யர் ஆகிய மூவருக்கும் அளிக்கப்பட்டதாகும்

236. அநில: (818)

ப்ராண வடிவமாக உள்ளவன். அனைவரும் வாழ்வதற்குத் தேவையான ப்ராணவாயுவாக அவனே உள்ளான். இப்படியாகக் காப்பதால் அநில: எனப்படுகிறான். உணாதி சூத்திரம் - ஸலி கலி அநி - ஸலி, கலி, அநி ஆகிய தாதுக்களுடன் இலச் என்பது இணைகிறது. நம்மிடம் காணப்படும் அநில என்னும் சுவாசக் காற்றானது இந்த அநிலன் எனப்படும் எம்பெருமானின் சிறு பகுதியே ஆகும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- புருஷஸூக்தம் - ப்ராணாத் வாயு: அஜாயத - இவனிடமிருந்து ப்ராணனும், அதிலிருந்து வாயுவும் தோன்றினர்.
- தைத்திரீயம் - கோ ஹி ஏவ அந்யாத் க: ப்ராண்யாத் - அவனைத் தவிர வேறு யார் அளிக்க இயலும்? ப்ராணன் இன்றி எவ்விதம் மூச்சுவிட இயலும்?

237. தரணிதர:

இந்த உலகைத் தங்குபவன். அனைத்தையும் தாங்கும் பூமி உள்ளிட்ட அனைத்தையும் எம்பெருமான் தாங்கி நிற்கிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய காடகம் (4-1-8) - ஸ தாதார ப்ருதிவீம் த்யாம் உத இமாம் - பூமி, ஸ்வர்க்கம் உள்ளிட்ட அனைத்தையும் அவனே தாங்குகிறான்.

- தைத்திரீயம் - அத்ருதா அஸி வராஹேண - வராஹ வடிவில் பூமியை உயர்த்தினான்
- மஹாபாரதம் - ப்ருதிவீம் ச அந்தரிசுஷம் சத்யாம் சைவ புருஷோத்தமம்: மநஸா இவ வீஸ்ருசுஷ்டாத்மா நயதி ஆத்மவசம் வசீ - அந்தப் புருஷோத்தமன் தன்னுடைய ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே பூமி, அந்தரிசுஷம், ஸ்வர்க்கம் போன்ற அனைத்தையும் அடக்கி, தன் வசத்தில் வைத்துள்ளான்.

238. ஸுப்ரஸாத:

தனது அடியார்களுக்கு ஏற்றது செய்வன். தனக்கு அநுகூலமாக உள்ள அடியார்களுக்கு மிகுந்த அருள் புரிந்தபடி உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-20) - தம் அக்ரதும் பச்யதி வீதசோக: தாது: ப்ரஸாதாத் - இந்தப் பரமபுருஷனை யார் ஒருவன் எப்போது காண்கிறானோ அப்போது அவன் அருள் மூலம் துன்பங்கள் அற்று உள்ளான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (5-19-21) - ப்ரஸாத பரமௌ நாதௌ மம கேஹம் உபாகதௌ - அனைவருக்கும் அருள் புரிகின்ற க்ருஷ்ணனும் பலராமனும் எனது இல்லத்திற்கு வந்துள்ளனர்.

239. ப்ரஸந்நாத்மா

தெளிவான சிந்தை கொண்டவன். அனைவருக்கும் ஏற்றபடி அருள் செய்வதன் காரணம் என்னவென்றால் எந்தவிதமான ஆசையும் இன்றி தெளிந்த மனம் கொண்டதால் ஆகும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - அவிஜிதத்ஸோ அபிபாஸ: ஸத்யகாம ஸத்ய ஸங்கல்ப: - அவன் பசி, தாகம் போன்ற எந்தவிதமான தேவையும்

அற்றவன்; தனது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெற்றவன்; உறுதியான மனம் கொண்டவன்.

- தைத்திரீயம் - சாந்தி ஸம்ருத்தம் அம்ருதம் - பரிபூர்ணமான அமைதி உள்ளவன், அமிர்தம் போன்றவன்.

240. விச்வஸ்ருட்

இந்த உலகைப் படைப்பவன். யாருடைய குணத்தையும் குற்றத்தையும் ஆராயாமல், தனது அன்பு காரணமாக இந்த உலகைப் படைப்பவன்.

241. விச்வபுக் விபு:

இந்த உலகம் எங்கும் பரவி நின்று இதனைக் காப்பாற்றுபவன். இது ஒரே திருநாமம் ஆகும் (ஒரு சிலரது பாஷ்யங்களில் விச்வபுக் என்பதும், விபு என்பதும் இரு திருநாமங்களாகக் கொள்ளப்படுவதை மறுக்கிறார்). புருஷஸூக்தம் - ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர்: நாமாநி க்ருத்வா அபிவதன் யதாஸ்தே - தனது ஸங்கல்பம் மூலம் படைக்கப்பட்ட அனைத்திற்கும் பெயர்கள் இட்டு, அவற்றை அந்தப் பெயர் கூறி அழைத்து, அவற்றுடன் உரையாடியபடி யார் உள்ளானோ - என்றது.

242. ஸத்கர்த்தா:

அனைவரையும் கௌரவம் செய்பவன். அனைவரையும் காப்பாற்றும் இயல்பு கொண்டதால் தண்டபூபிகா நியாயம் காரணமாக அனைவரையும் கௌரவிப்பவன். இராமாயணம் - ஸஜ்ஜந: ப்ரதி பூஜக: - சாதுக்களை ஆதரித்து மரியாதை செய்பவன் - என்றது (குறிப்பு: தண்டபூபிகா ந்யாயம் என்றால் என்ன? உணவைச் சமைத்து இரவில் வைக்கும்போது அதன் அருகில் ஒரு குச்சியை வைப்பது வழக்கம். இது எலிகள் அண்டாமல் இருப்பதற்கு ஆகும். காலையில் பார்க்கும்போது குச்சியே இல்லாமல் எலி தின்றுவிட்டது என்றால், உணவையும் எலி தின்றிருக்கும் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை அல்லவா? இது போன்று

இவன் அனைவரையும் காக்கும்போது, ஸாதுக்களை மேலும் கௌரவிப்பான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை).

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 67)

4-3-12 தர்சநாத் ச

பொருள் - ச்ருதியில் காணலாம்.

பூர்வபக்ஷம் - மூர்த்தநய நாடி மூலமாக வெளிக்கிளம்பி, அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் செல்லும் ஒருவனுக்கு பரப்ரஹ்ம ப்ராப்தி (பரப்ரஹ்மத்தை அடைதல்) உள்ளது என்பதை ச்ருதி கூறுகிறது. இந்த வரியானது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4) - ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத: அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபி நிஷ்பத்யதே - சரீரத்திலிருந்து புறப்பட்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக பரம்பொருளை அடையும் ஜீவன் தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான் - என்பதாகும் (ஆக, பாதரி கூறிய நான்முகனை அடைதல் என்பது இங்கு தள்ளப்பட்டது). அடுத்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-14-1) - ப்ரஜாபதே: ஸபாம் வேச்ம ப்ரபத்யே - ப்ரஜாபதியாக உள்ள நான்முகனின் அரண்மனை மற்றும் சபையை அடைகிறேன் - என்று உள்ள வாக்கியத்திற்கான பதிலை அடுத்த சூத்திரம் அளிக்கிறது.

4-3-13 ந ச கார்யே ப்ரத்யபிஸந்தி:

பொருள் - அந்தக் கருத்தும் நான்முகன் குறித்து அல்ல.

பூர்வபக்ஷம் - இந்த வரியில் கார்ய ப்ரஹ்மமான நான்முகன் எண்ணப்படவில்லை, பரமாத்மாவிடமே எண்ணம் கொண்டுள்ளான். எப்படியெனில் - அடுத்து உள்ள வரியில் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-14-1) - யசோஹம் பவாமி ப்ரஹ்மணாநாம் - நான் ப்ரஹ்மணாதிகளுக்கு ஆத்மா - என்று உள்ளது. இங்கு அனைத்தின் ஆத்மாவாக பரமாத்மா உள்ளதாக எண்ணப்படுவதன் மூலம், தனது அவித்யை நீங்கப்பெற்று, இந்த எண்ணம் நிலைக்கப் பெற்று உள்ளான். மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-13-1) - அச்வ இவ ரோமாணி விதூயபாபம் சந்த்ர இவராஹோர் முகாத் ப்ரமுச்ய தூத்வா சரீரம் அக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்ரஹ்மலோகம் அபி ஸம்பவாமி - குதிரை தனது ரோமத்தை உதறுவது போன்று தனது பாவங்களை உதறி, சந்த்ரன் ராகு முகத்திலிருந்து வெளியேறுவது போன்று இந்தச் சரீரத்தை விட்டு வெளியேறி, நித்யமான ப்ரஹ்மலோகம் அடைவேன் - என்றது. இதன் மூலம் தான் அடையப்போகும் இடமானது நித்யமான ப்ரஹ்மலோகம் என்று கூறியதால், இங்கு நான்முகனின் ப்ரஹ்மலோகம் கூறப்படவில்லை. ஆகவே பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களையே ஆதிவாஹிகர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்பதே ஜைமினியின் வாதமாகும். அடுத்த சூத்திரத்தில் பகவான் பாதராயணர் தனது ஸித்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

4-3-14 அப்ரதீகாலம்பநாந் நயதி இதி பாதராயண: உபயதா ச தோஷாத் தத்க்ரது: ச

பொருள் - ப்ரஹ்மத்தின் அவயவமான சித் மற்றும் அசித்துக்களை ப்ராப்யமாகக் கொண்டு உபாஸிக்காதவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்று பாதராயணர் கருதுகிறார். இவ்விதம் கூறாமல் உள்ள மற்ற இரண்டு வாதங்களிலும் தோஷங்கள் உள்ளன. இதனையே தத்க்ரது ந்யாயம் கூறுகிறது.

ஸித்தாந்தம் - நாமம் முதலானவற்றில் ப்ரஹ்ம பாவனை செய்து உபாஸனை செய்பவர்களைத் தவிர மற்றவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்பது பாதராயணரின் கருத்தாகும்.

முக்கியமான குறிப்பு (இந்தப் பகுதி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உள்ளது அல்ல. இங்கு கூறப்படும் ஸித்தாந்தத்தை விளக்கவே எழுதப்பட்டதாகும்) - இங்கு ஒரு சில முக்கியமான விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். ப்ரதீகம் என்றால் ப்ரஹ்மத்தின் அவயவமான சித் மற்றும் அசித் ஆகும். இவற்றைச் சிலர்

உபாஸிக்கக்கூடும். அதாவது நாமம் தொடங்கி ஆசை முடிய உள்ள பலவகையான அசித்துக்கள், ப்ராணன் என்னும் சித் ஆகியவற்றையே உபாஸிப்பவர்கள் ப்ரதீக உபாஸகர்கள் ஆவர். இவர்கள் இவற்றை ப்ரஹ்மம் என்றே எண்ணி (இதுவே ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி எனப்படும்) உபாஸிப்பவர்கள் ஆவர். இது போன்று அல்லாமல், ஒரு சிலர் இவற்றை ப்ரஹ்மமாக எண்ணாமல், தாங்கள் அடையவேண்டிய பொருள் அவையே என்று உபாஸிப்பர். இது போன்ற உபாஸகர்கள் அடையும் பலன் அற்பமே ஆகும். ப்ரக்ருதியில் இருந்து விடுபட்ட ஆத்மாவை ப்ரஹ்மம் என்று எண்ணாமல், நேரடியான ப்ராப்யம் (இலக்கு) என்று உபாஸிப்பவன் ஆத்ம உபாஸகன் அல்லது கைவல்ய நிஷ்டன் ஆவான். மேலே கூறப்பட்ட பலரும் ப்ரதீகாலம்பனர் எனப்படுவர். இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தை அடைதல், அர்ச்சிராதி மார்க்கம் போன்ற எதுவும் இல்லை.

ஒரு சிலர் ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட தங்கள் ஆத்மாவை உபாஸிக்கக்கூடும். இவர்கள் ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வ ஆத்ம உபாஸகர்கள் அல்லது பஞ்சாக்நி வித்யா நிஷ்டர்கள் ஆவர். மேலும் சிலர் நேரடியாகவே ப்ரஹ்மத்தை ப்ராப்யமாக உபாஸிப்பர்; இவர்கள் ப்ரஹ்மநிஷ்டர்கள் ஆவர். இவர்கள் நாமம் போன்ற ப்ரதீகங்களை உபாஸிக்காமல், பூர்ணமான ப்ரஹ்மத்தையே உபாஸிப்பதால் அப்ரதீகாலம்பனர்கள் என்று கூறப்படுவர். இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மப்ராப்தி மற்றும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் உண்டு. இதுவே இங்கு கூறப்படுகிறது.

ஸித்தாந்தம் தொடர்கிறது - கார்யப்ரஹ்மமான நான்முகனை உபாஸிப்பவர்களை அர்ச்சிராதி கணங்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்று கூறும் பாதரியின் கருத்து சரியல்ல. மேலும் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை மட்டுமே ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்கிற விதிமுறையும் இல்லை. மேலும் ஆதிவாஹிகர்கள் ப்ரதீக உபாஸனம் செய்பவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அழைத்துச் செல்வதில்லை. யார் ஒருவன் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனை செய்கிறானோ, யார் ஒருவன் ப்ரக்ருதியில் இருந்து விடுபட்ட தனது ஆத்மாவானது ப்ரஹ்மத்தை அந்தராத்மாவாகக் கொண்டது என்று எண்ணி உபாஸிக்கிறானோ - இவர்கள் போன்றவர்களையே அர்ச்சிராதி கணங்கள் இட்டுச் செல்கின்றனர். தேவதத்தன் என்னும் ஏதோ ஒரு மனிதனைச் சிங்கமாக எண்ணுவது போன்று, நாமம் தொடங்கி ப்ராணம் முடிய உள்ள பலவற்றையும் ப்ரஹ்மம் என்று எண்ணி உபாஸிப்பவர்களையும், அந்த நாமம் போன்றவற்றை மட்டுமே உபாஸனை

செல்பவர்களையும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்வதில்லை. ஆகவே ப்ரப்ரஹ்மத்தை உபாஸனை செய்பவர்களையும், ப்ரக்ருதியை விட்டுக் கிளம்பிய ஆத்மாவானது தனது ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மத்தையே கொண்டுள்ளது என்று உபாஸனை செய்பவர்களையும் ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர். ஏன் இப்படிச் கூறப்படுகிறது?

உபாயதா ச தோஷாத் - பாதரி மற்றும் ஜைமினியின் கருத்துக்களில் தோஷங்கள் உள்ளன. கார்யப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை ஆதிவாஹிகர்கள் அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்னும் பாதரியின் கருத்து மூலம், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4, 8-12-3) - அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜோதிருபஸம்பத்ய - இந்தச் சரீரத்திலிருந்து கிளம்பியவுடன் பரஞ்சோதியாக உள்ள பரமாத்மாவை அடைந்து விடுகிறான் - என்னும் பல உபநிஷத் வரிகள் முரணாகி விடுகின்றன. ப்ரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களை மட்டுமே அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்கின்றனர் என்னும் ஜைமினியின் கருத்து மூலம், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-1) - தத்ய இத்தம் விது: யே சேமே அரண்யே ச்ரத்தா தப இதி உபாஸதே தே அர்ச்சிஷம் அபிஸம்பவந்தி - ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை பஞ்சாக்னி வித்யையின்படி உபாஸிப்பவர்களும்,காட்டில் இருந்தபடி ச்ரத்தையுடன் தவம் மூலம் ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவர்களும் அர்ச்சிராதி மார்க்கம் அடைகின்றனர் - என்ற வரியானது முரணாகிவிடும். ஆகவே பாதரி மற்றும் ஜைமினி ஆகிய இருவரின் கருத்துக்களிலும் தோஷங்கள் உள்ளன.

ஆகவே பஞ்சாக்னி வித்யாநிஷ்டர்கள் (அனைத்து குணங்கள் கொண்ட பரமாத்மாவின் சரீரம் இந்த ஆத்மா என்று எண்ணுபவர்கள்), ப்ரஹ்மநிஷ்டர்கள் (எனது ஆத்மாவின் அந்தர்யாமியாக அனைத்து கல்யாண குணங்களும் கொண்ட பரமாத்மா உள்ளான் என்று உபாஸிப்பவர்கள்) போன்ற இருவரும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றன என்றே கொள்ளவேண்டும்.

இவை அனைத்தும் தத்க்ரதுச்ச தத்க்ரது: - எவ்விதம் உபாஸிக்கிறானோ அப்படியே பலன் அடைகிறான் - என்கிற ந்யாயத்தின்படி உள்ளது என்கிறார். இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - யதாக்ரது: அஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி ததா இதி: ப்ரேத்ய பவதி - இங்கு வாழும்போது எவ்விதம் உபாஸனை செய்கிறானோ,

அப்படியே அவன் இறந்த பின்னரும் அவன் பலனைப் பெறுகிறான் - என்றது. ஆகவே பஞ்சாக்கனி வித்யா நிஷ்டர்கள் ஜீவாத்மாவை உபாஸித்தாலும் அவர்களுக்கு அர்ச்சிராதி மார்க்கமும், ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும், மீண்டும் திரும்பாமையும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலே கூறப்பட்ட தத்க்ரது ந்யாயம் மூலமாக பஞ்சாக்கனி வித்யாநிஷ்டன் ப்ரஹ்மப்ராப்தி அடைகிறான் என்பதால், இவன் ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட தனது ஆத்மாவையே உபாஸனை செய்கிறான் என்று முடிவு செய்யப்படுகிறது.

பூம வித்யையில் கூறப்பட்ட நாமம் தொடங்கி ப்ராணன் முடிய உள்ள பலவற்றையும் உபாஸிப்பவர்கள் மேலே கூறப்பட்ட - தத்ய இத்தம் விது: - என்ற ச்ருதியில் உள்ள இரண்டுவிதமான உபாஸனங்களின் அடங்கவில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கு அர்ச்சிராதி கதியும், ப்ரஹ்மத்தை அடைதலும் கைகூடுவதில்லை . இவர்களுக்கு - தத்க்ரதுச்ச தத்க்ரது: - உபாஸனையின்படியே பலம் - என்ற நியாயம் மூலம் ஆத்ம அநுபவமே கிட்டுகிறது. இதனை அடுத்து சூத்திரத்தில் மேலும் தெளிவாக்குகிறார்.

4-3-15 விசேஷம் ச தர்சயதி

பொருள் - தாழ்வான விசேஷமே கூறப்பட்டதைக் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-5) - யாவந் நாம்நோ கதம் தத்ர அஸ்ய காமசாரோ பவதி - நாமங்களின் ஆதிக்கம் எந்த அளவு பரவியுள்ளதோ அந்த இடங்கள் அனைத்திலும் நாமத்தை உபாஸிப்பவன் ஸஞ்சாரம் செய்கிறான் - என்றது காண்க. இதன் மூலம் நாமம் தொடக்கமாக ப்ராணன் எனப்படும் ஜீவன் வரையுள்ள ப்ரதீகங்களை (ப்ரஹ்மத்தின் அவயவங்கள்) உபாஸனை செய்பவர்களுக்கு அளவான பலன்களே உண்டாகின்றன, அர்ச்சிராதி மார்க்கம் போன்றவை இல்லை என்றாகிறது. ஆகவே அசித்தையும், அசித்துடன் கூடிய ஜீவனையும், விடுபட்ட ஜீவனையும் உபாஸிப்பவர்கள், இவ்விதம் உபாஸிக்கும்போது ப்ரஹ்மம் என்று அவற்றின் மீது ப்ரஹ்மபாவனை கொண்டு உபாஸித்தாலோ, அவ்விதம் எண்ணாமல் உபாஸித்தாலோ - எப்படி உபாஸித்தாலும் இவர்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்வதில்லை. மாறாக பரமாத்மாவை உபாஸிப்பவர்கள், ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக்

கொண்ட தங்கள் ஆத்மாவை உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்னி வித்யா நிஷ்டர்கள் -
ஆகியோர் மட்டுமே அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றனர்.

கார்யாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்
ஸ்ரீபாஷ்யம் நான்காம் அத்யாயம் மூன்றாம் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 67)

மூலம் - இப்படி ம்ருதுப்ரக்ருதிகளை சுகுமைகொள்ளப் பண்ணுவித்தல் கடிநப்ரக்ருதிகளுக்கு சிகுஷாரூபமான தண்டவிசேஷம் பண்ணுதல் செய்கிறவிடமும் பூர்வப்ரபத்தி பலமான சுகுமையின் ப்ரகாரபேதமென்று சிகுஷகனான சேஷி பக்கலிலே க்ருதஜ்ஞதை நடக்கைக்காக புத்தியூர்வோத்தராகத்தையும் சுகுமிக்குமென்று சிலர் சொன்னார்கள்.

விளக்கம் - ஒரு சிலரை அவர்களது தவறுகளுக்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்தபின்னர் மன்னிப்பதும், ஒரு சில கடினமானவர்களை அவர்களது தவறுகளுக்காகத் தண்டித்தல் என்பது ஸர்வேச்வரனின் மன்னிக்கும் தன்மையாலேயே ஆகும். இத்தகைய செயல்கள் அவர்கள் முன்னர் செய்த ப்ரபத்தியின் காரணத்தால் உண்டாகிறது. இப்படியாகத் தங்களைத் திருத்தியதற்காக இவர்கள் எம்பெருமானிடம் நன்றியுடன் இருத்தல் வேண்டும். இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தும் பொருட்டே ஒரு சிலர், “தெரிந்தே செய்யும் தவறுகளையும் எம்பெருமான் மன்னிக்கிறான்”, என்றனர்.

மூலம் - ப்ராரப்தகர்மத்தில் பாபாம்சம் போலே புத்தியூர்வோத்தராகம் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணாதபோது ஸபலமானாலும் பண்ணின ப்ரபத்தி மோசுகுங்கொடா தொழியுமோவென்று சங்கிக்கவொண்ணாது; பெருங்காயம் வைத்த மரங்களுக்கு ஸ்தலாதிவிசேஷங்களாலே வாட்டத்துக்குக் காலதாரதம்யமுள்ள மாத்ரம்; இங்கும் இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தினுடைய நிச்சேஷநிவ்ருத்தி பிறக்கைக்கு விலம்பாவிலம்ப வைஷம்யேமே உள்ளது. இத்தேஹாநந்தரம் மோசுகும் பெறவேணுமென்று அபேசுகித்தாலும் அநியதாயுஸ்ஸுக்களாய் விலம்பாசுகுமராயிருப்பார்க்கு ஆயுர்வ்ருத்தியாலே விலம்பம் வரும். நியதாயுஸ்ஸுக்களுக்கு உள்ள ஆயுஸ்ஸுக்குள்ளே பலித்துவிடும்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர் ப்ரபத்தி செய்த பின்னர் தங்களது புத்தியில் உணர்ந்தே சில தவறுகளைச் செய்யக்கூடும். இதற்கான பிராயச்சித்தமும் செய்யாமல் இருக்கக்கூடும். இதன் காரணமாக, பலன் தரத் தொடங்கிவிட்ட கர்மவினைகளை அனுபவிப்பது போன்று, இந்தத் தவறுகளுக்கான பலன்களை அனுபவிக்கவேண்டும் என்றோ, தாங்கள் செய்த ப்ரபத்தி மோஷும் அளிக்காமல் போய்விடும் என்றோ சந்தேகம் கொள்ளவேண்டாம். இலைகள் உதிர்வதற்காக வைக்கப்பட்ட பெருங்காயம் காரணமாக இலைகள் உதிர்ந்தாலும், அந்த மரங்கள் உள்ள இடங்கள் மற்றும் வேறு சில காரணங்களாலும் இலைகள் உதிர்க்கூடும்; இது போன்று ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் செய்யும் தவறுகளின் காரணமாக ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அடைவதற்கான காலதாமதம் ஏற்படலாமே அன்று, மோஷும் கிட்டாமல் போகாது. இவர்கள் தங்களது வாழ்வின் இறுதியில் மோஷத்தை விரும்பியும், அதற்கான காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமலும் இருக்கக்கூடும். இவர்களது ஆயுட்காலம் இத்தனை ஆண்டுகள் என்று முன்னரே தீர்மானிக்கப்படவில்லை என்றாலும், இவர்களது ஆயுட்காலம் நீட்டிக்கப்பட்டு மோஷும் தாமதம் ஆகும். மாறாக இவர்களது ஆயுட்காலம் இத்தனை ஆண்டுகள் மட்டுமே என்று தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தால், அதற்குள்ளாகவே மோஷும் கைகூடும்.

மூலம் - பவேயம் சரணம் ஹி வ: என்ற பின்பும் உண்டான ராஷ்ணிகளுடைய புத்தியூர்வாபசாரங்கள் மர்ஷயாமீஹ துர்பலா பாபாநாம் வா சாபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம என்கிறபடியே பிராட்டிக்கு ச்ஷமாவிஷயமாயிற்றில்லையோ வென்னில், அவ்விடத்திலும் அவர்களுக்குத் திருவடி நலியப் புகுகிறாரென்கிற பயம் விளைந்து நலிவுக்கு விலக்கு உண்டானபடியாலே வாளாலே ஓங்கி விடுமாப் போலே தண்டலேசமும் ச்ஷமையும் ஸித்தம்.

விளக்கம் - ஒரு கேள்வி எழலாம். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (58-90) - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - உங்களை நான் காப்பேன் - என்று அரக்கிகளிடம் சீதை கூறிய பின்னரும் சீதைக்கு அந்த அரக்கிகள் பல துன்பங்களை இழைத்தனர்; இவர்கள் இவ்விதம் செய்தபோதிலும் சீதை பின்வருமாறு கூறியதன் மூலம், தெரிந்தே செய்யும் தவறுகளையும் சீதை மன்னித்தாள் என்றாகிறதே என்னும் ஐயம் தோன்றலாம்:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-40) - மர்ஷயாமீஹ துர்பலா - அவர்களது குற்றங்களை நான் பொறுக்கிறேன். அவர்களது துன்பங்களை என்னால் பொறுக்க இயலாது.

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-44) - பாபாநாம் வா சாபாநாம் வா வதார்ஹாணாம் ப்லவங்கம் - அனுமனே! நீ எண்ணுவது போன்று இவர்கள் குற்றம் புரிந்தவர்களாக இருந்தாலும், உன்னுடைய மன்னிக்கும் இயல்பு காரணமாக இவர்களை மன்னிக்கவேண்டும். யார்தான் குற்றம் செய்வதில்லை?

இப்போது மேலே எழுந்த ஐயத்திற்கான பதிலைக் காண்போம். இங்கு சீதை மன்னித்தாலும், அந்த அரக்கிகளுக்குத் தங்களை அனுமன் அழித்துவிடுவான் என்னும் பயம் உண்டானது அல்லவோ? அந்தப் பயமே தண்டனை போன்றது என்று கருத்து. ஆக ஒரு மனிதனை வெட்ட வானை ஓங்கி பின்னர் நிறுத்துவது போன்றி, சற்றே பயம் என்னும் தண்டனையும் அதன் பின்னர் மன்னிப்பும் அளிக்கப்படுகிறது.

மூலம் - ஆகையால் ப்ரபந்நனுக்கு புத்தியூர்வோத்தராகம் லேபியாதென்று விசேஷித்துச் சொல்லுவதொரு ப்ரமாணமின்றிக்கேயிருக்க, இவனுக்குப் பின்பு புத்தியூர்வோத்தராகம் பிறந்தாலும் சூஷமை கொள்ளவேண்டாமென்றும், சூஷமை கொள்ளாவிடிலும் சிசுஷாரூப தண்டவிசேஷமில்லையென்றும், விலம்பாசூஷமருக்கும் பரமபலத்துக்கு விலம்பம் வாராதென்றும், ப்ராரப்த ஸுக்ருதவிசேஷாதிகளாலே வரும் இங்குத்தைக்குக் கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேத ஸங்கோசங்கள் வாராவென்றும் சொல்லுகிற பசுஷங்கள் சரண்யனுடைய குணங்களையும் சரணாகதியினுடைய ப்ரபாவத்தையும் சொல்லுகைக்காகவத்தனை.

விளக்கம் - ஆகவே ப்ரபந்நன் ஒருவன் அறிந்தே செய்கின்ற தவறுகள் மூலம் உண்டாகும் பாவங்கள் அவனுக்கு ஒட்டுவதில்லை என்று சிலரால் கூறப்பட்டாலும், இந்தக் கருத்துக்கு ஏற்ற ப்ரமாணங்கள் ஏதும் இல்லை. மேலும் சிலரால் கூறப்படுவது என்னவென்றால் - தனது புத்திக்குத் தெரிந்தே ப்ரபந்நன் செய்யும் பாவங்களுக்கு அவன் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டாம் என்றும், இப்படியாக அவன் பிராயச்சித்தம் செய்யவில்லை என்றாலும் அவனுக்கு நல்வழி புகட்ட சிறு தண்டனை கூட அளிக்கப்படுவதில்லை என்றும் - என்பதாகும். மேலும் இப்படியாக ப்ரபந்நன் ஒருவன் தெரிந்தே செய்யும் பாவங்கள் காரணமாக, அவன் தனக்கு மோசூஷம் உண்டாகும் காலதாமதத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவன் என்றாலும், அந்தக் காலதாமதம் மூலமாக தண்டனை

அளிக்கும்விதமாகக் கூட அவனுக்கு மோஷும் காலதாமதம் ஆவதில்லை. இப்படிப்பட்டவன் தனது பூர்வகர்மங்கள் காரணமாகப் பெற்ற கைங்கர்யங்களில் குறைபாடுகளும், தடங்கல்களும் உண்டாவதில்லை. இப்படியாகப் பலவிதமாகக் கூறப்படுவது ஏன்? இவை அனைத்தும் சரணாகதி அளிக்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் உயர்ந்த குணங்களை உணர்த்தவும், சரணாகதியின் மேன்மையை உணர்த்தவுமே ஆகும்.

மூலம் - இப்படியல்லாதபோது ப்ரபந்நரான பூர்வர்களுடைய அநுஷ்டாந பரம்பரைக்கும், ப்ரபந்நரைப் பற்றவே ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கும், மோஷும் பெறுகைக்குக் காலம் குறித்து ப்ரபத்தி பண்ணாதே அநுவ்ருத்த புத்திபூர்வாபராதருமாய் விலம்பாஷ்டமருமாயிருப்பார்க்கு விலம்பம் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களுக்கும் சேராது.

விளக்கம் - இப்படியாக அவர்கள் கூறும் கருத்து என்பது, சரணாகதி அளிக்கின்ற ஸர்வேச்வரனின் உயர்ந்த குணங்களை உணர்த்தவும், சரணாகதியின் மேன்மையை உணர்த்தவுமே ஆகும் என்று கொள்ளவில்லை என்றால் - இதுவரையில் ப்ரபந்நர்கள் அநுஷ்டித்து வந்த நெறிகளுக்கும்; ப்ரபந்நர்களின் தவறுகளுக்கான பிராயச்சித்தம் விதிக்கின்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கும்; ப்ரபத்தி செய்யும்போது எப்போது மோஷும் பெறவேண்டும் என்னும் கால விண்ணப்பம் செய்யாமல் ப்ரபத்தி செய்தவர்களுக்கும், தெரிந்தே பாவங்களைச் செய்துவிட்டு மோஷுத்திற்கான காலதாமதம் ஏற்படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ளவர்களுக்கும் மோஷும் காலதாமதம் ஆன பின்னரே கிட்டுகிறது என்று கூறும் ப்ரமாணங்களுக்கும் பயன் இல்லாமல் போய்விடும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 23)

39. பூகதஜலம் போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரணஜலம் போலே பரத்வம்; பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்; பொருக்காறுபோலே விபவங்கள்; அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம்.

அவதாரிகை - பரத்வாதிகளுடைய தெளர்லப்பயத்தையும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்பயத்தையும் த்ருஷ்டாந்த முகேந தர்சிப்பிக்கிரார் மேல் (பூகதஜலம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ப்ரத்வம் உள்ளிட்ட நான்கு நிலைகளின் அருமை மற்றும் அர்ச்சாவதாரத்தின் எளிமை ஆகியவற்றைத் தகுந்த உதாரணம் மூலம் இந்தச் சூர்ணையில் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - த்ருஷ்டணார்த்தனுக்கு தேசாந்தரத்திற் போகவேண்டாதபடி நிற்கிறவிடந் தன்னிலேயுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், கொட்டும் குந்தாலியுங்கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக் கிடையாத பூகதஜலம் போலேயாய்த்து - கண்டு பற்ற வேணுமென்றாசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கச்செய்தேயும் கட்கிலீ என்கிறபடியே கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்க யோகரூப யத்நத்தாலே காண வேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வம். அவனுக்கு, அண்டத்துக்குப் புறம்பே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரணஜலம் போலேயாய்த்து இவனுக்கும் அப்பால் முதலாய் நின்ற வளப்பரியவாரமுது என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பால்பட்டிருக்கிற பரத்வம். அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியே அண்டாந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவனுக்கு துஷ்ப்ராபமான பாற்கடல் போலேயாய்த்து இவனுக்கும் பாலாழி நீ

கிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும் என்கிறபடியே, கேட்டிருக்குமத்தனையல்லது, சென்று காணவரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். ப்ரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிகர்க்கு உபஜீவ்யமாய் பாச்சாத்யனானவனுக்கு துர்லபமான பெருக்காறு போலேயாய்த்து மண் மீதுழல்வாய் என்கிறபடியே பூமியிலேயவதரித்து ஸஞ்சரித்தும், தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆச்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளானவிவனுக்குக் கிட்டாதபடியான விபவம். முன்பு சொன்னவை போலன்றிக்கே, அவனுக்கு விடாய் கெடப் பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாய்த்து இவனுக்கும் தேச கால காரண விப்ரக்ருஷ்டமின்றிக்கே கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் என்றுமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படி நிற்கிற பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியான அர்ச்சாவதாரம். பெளமதிகேதநேஷ்வபி குடகுஞ்ஜேஷு என்கிறபடியே - பலவிடங்களிலும் ஸந்நிதி பண்ணி நிற்கும்படியை நினைத்திறே (மடுக்கள் போலே) என்ற பஹுவசநத்தாலேயருளிச் செய்தது. அவதார குணங்களெல்லாம் அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதார விக்ரஹங்களை அர்ச்சாருபேண பலவிடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டிருக்கையாலும் (அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே) என்கிறது.

விளக்கம் - "பூகதஜலம் போலே அந்தர்யாமித்வம்" - மிகுந்த தண்ணீர் தாகம் கொண்ட ஒருவனுக்குப் பருகுவதற்கான நீர் என்பது வேறு எங்கும் அலைய வேண்டியது இல்லாதபடி, அவன் உள்ள இடத்திலேயே இருக்கக்கூடும். ஆயினும் அந்த நீரானது தகுந்த ஆயுதங்கள் இன்றி எடுக்க இயலாதபடி, பூமிக்குள் மிகவும் ஆழத்தில் உள்ளதாக இருப்பது போன்று அந்தர்யாமி நிலையின் எளிமை உள்ளது. "எம்பெருமானைக் கண்டு அவனைப் பற்றிக் கொள்ளவேண்டும்", என்ற ஆசையுடன் கூடிய ஒருவனுக்கு, திருவாய்மொழி (7-2-3) - கட்கிலீ - என்று கூறுவது போன்று கண்களால் காண இயலாமல், அஷ்டாங்கயோகம் மூலம் மட்டுமே காணலாம்படியாக அந்தர்யாமி நிலை உள்ளது.

"ஆவரணஜலம் போலே பரத்வம்" - எம்பெருமானைக் கண்டு அவனைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட ஒருவனுக்குத் திருநெடுந்தாண்டகம் (14) - அப்பால் முதலாய் நின்ற வளப்பரியவாரமுது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப லீலாவிபூதிக்கு அப்பால் பரத்தவம் உள்ளது. ஆக தாகம் கொண்ட ஒருவனுக்கு இந்த அண்டத்தின் வெளியில் பரவி உள்ள ஆவரண நீர் போன்று பரத்தவ நிலை உள்ளது.

”பாற்கடல் போலே வ்யூஹம்” – ஆவரண நீர் போன்று மிகவும் தூரத்தில் இல்லாமல் இந்த உலகில் உள்ளதாக இருந்தபோதிலும், தண்ணீர்த்தாகம் எடுத்தவன் சென்று பருக இயலாததாக உள்ள திருப்பாற்கடல் போன்று வ்யூஹம் உள்ளது. அவனைக் கண்களால் கண்டு பற்றவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட ஒருவனுக்குப் பெரியதிருவந்தாதி (34) - பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாங்கேட்டேயும் – என்று கூறுவது போன்று, கேட்டு ரசிக்கும்படி மட்டுமே வ்யூஹம் இருக்குமே அன்றிக் காண இயலாது.

”பெருக்காறு போலே விபவம்” – காணலாம்படி உள்ளபோதிலும், அந்தந்த காலங்களில் உள்ளவர்கள் மட்டுமே காணலாம்படியும் பருகலாம்படியும், மற்ற காலங்களில் உள்ளவர்களால் காண இயலாதபடியும், வெள்ளத்துடன் கூடிய ஆறு போன்று விபவம் உள்ளது. திருநெருந்தாண்டகம் (19) - மண் மீது உழல்வாய் - என்று கூறியபடி இந்தப் பூமியில் அவன் அவதரித்து, எங்கும் ஸஞ்சாரம் செய்தபோதிலும், அந்தக் காலத்தில் உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே அண்டத்தக்கதாக, மற்ற காலங்களில் உள்ளவர்களால் காண இயலாததாக விபவம் உள்ளது.

”தேங்கின மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம்” - மேலே கூறியதைப் போன்று அல்லாமல், தாகம் தீர்ப் பருகவல்லபடி, பெரும்வெள்ளத்தில் இருந்து உண்டான சிறிய நீர் நிலைகள் போன்று அர்ச்சை உள்ளது. எம்பெருமானைக் கண்டு அவனைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் கூடியவனுக்கு இடம், காலம், காரணம் ஆகிய மூன்றாலும் மிகவும் எளிமையாகக் காட்சி கொடுத்து, கோவில்களில் மட்டும் அல்லாமல் வீடுகளிலும் அனைவரின் கண்களில் புலம்பும்படியாக இந்த நிலை உள்ளது. திருவாய்மொழி (6-9-5) – பின்னானார் வணங்கும் சோதி - என்றபடி உள்ளது அர்ச்சை ஆகும். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (74) – பெளமதிகேதநேஷ்வபி குடிகுஞ்ஜேஷு - இந்த உலகில் உள்ள கோயில்கள், அடியார்களின் வீடுகள் – என்பது போன்று, பல இடங்களிலும் இவன் அர்ச்சையில் எழுந்தருளியுள்ள நிலையை ஆராய்ந்தே இங்கு “மடுக்கள்” என்று பன்மையில் அருளிச்செய்தார். இவனது மற்ற அவதாரங்களின் திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தும் அர்ச்சையில் பரிபூர்ணமாக நிறைந்துள்ளது. மேலும் அவதாரங்களில் தான் எடுத்த திவ்யமான உருவங்களைப் பல இடங்களிலும் காண்பித்தபடி உள்ளான். எனவே இங்கு “அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே” என்று அருளிச்செய்தார்.

40. இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விழுகராய்ப் போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்க்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசி பிறந்தாலுபாயமாய், உபாய பரிக்கரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஆச்ரணய ருசி பிறந்தார்க்கு ஆச்ரயணீயத்வே ஸுலபமாயிருக்குமளவேயன்று, ருசி ஜநகத்வாதிகளும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்துக் குண்டென்று இதன் வைபவத்தையருளிச் செய்கிறார் மேல் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக அர்ச்சாவதாரம் என்பது இவனை உபாயமாகப் பற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டவர்களுக்குப் பற்ற எளிதாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக மட்டும் அல்ல, இவனைப் பற்ற வேண்டும் என்ற ருசியை உண்டாக்குவதும் அர்ச்சாவதாரமே என்னும் இதன் மேன்மையை இந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ப்ரக்ருதமான ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தையுட்கொண்டு (இதுதான்) என்று பராமர்சிக்கிறார் (சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணா மையாவது) ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களானவை அருசி பிறக்கும்படி இதர விஷயங்களினுடைய தோஷாதிக்யத்தையும், ருசி பிறக்கும்படி பகவத் விஷயத்தினுடைய குணாதிக்யத்தையும் உபதேசித்தாலும், அவற்றால் இதர விஷயங்களை விட்டு இவ்விஷயத்தைப் பற்றும்படி பண்ணப் போகாமை துவ்வாஸநாபலம் உபதேசத்தை நிரர்த்தகமாக்கிவிடுமிறே; ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர் பாவிதா நிருணாம், தாமேவ பஜதே ஜந்துருபதேசோ நிரர்த்தக: என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - “இதுதான்” என்று கூறுவதன் மூலம் ஸௌலப்யம் உள்ளிட்ட பல திருக்கல்யாண குணங்களுடன் கூடிய அர்ச்சை உணர்த்தப்பட்டது. “சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே” என்பதன் பொருள் - நமக்கு எது நன்மையோ அதனை மட்டுமே உபதேசிக்கும் வேதங்களும் ஸ்ம்ருதிகளும் நமக்கு உபதேசிப்பவை என்ன? இந்த உலக வாழ்வில் உள்ள குற்றங்களை நமக்கு விளக்கி உலக விஷயங்களின் மீது நமக்கு வெறுப்பு உண்டாக்கும்படிச் செய்வதும், ஸர்வேச்வரனின் திருக்கல்யாண குணங்களை நமக்கு உபதேசித்து அவன் மீது

ஈடுபாடு உண்டாகும்படிச் செய்வதும் ஆகும். இவ்விதம் அவை செய்தாலும், நம்முடைய தீய வாஸனையின் பலன் காரணமாக நாம் இந்த உலக விஷயங்களைக் கைவிட்டு அவனை முழுவதுமாகப் பற்றும்படிச் செய்ய அவற்றால் இயலவில்லை என்னும்படியாக உள்ளது அல்லவோ? ஆக அவை செய்யும் உபதேசங்கள் வீணாகிவிடும் என்றாகிறது. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர் பாவிதா நிருணாம், தாமேவ பஜதே ஜந்துருபதேசோ நிரர்த்தக: - அவரவர்களின் பிறவி என்பதன் மூலம் மனிதர்களுக்கு எந்தவிதமான அறிவு தோன்றுகிறதோ அந்த அறிவையே அவர்கள் பெறுகின்றனர்; ஆகவே சாஸ்திரங்களின் உபதேசங்கள் பயனற்றதாகி விடுகிறது - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப்போருகையாவது) - சிலம்படி யுருவிற் கருநெடுங்கண்ணார் திறந்தனாயறத்தையே மறந்து புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கி என்றும், சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக் காதலே மிகுத்துக் கண்டவா திரிந்து என்றும், மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டமுந்துவேனை என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதர விஷயங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராய், யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தையேறிட்டுக் கொண்டு, பகவத் விஷயத்திலே முகம் வைக்கவிசையாதே வர்த்திக்கை; இப்படி போரும் சேதநர்க்கு, (வைமுகக்கயத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கையாவது) - போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியில் புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்தவழகன் என்கிறபடியே - ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டோமென்றிக்குமிருப்பைக் குலைத்து, கண்ட கண் மாறவைக்க மாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிபிறந்தாலுபாயமாகையாவது) இப்படி தன் வைலக்ஷண்ய தர்சனத்தாலே தன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணுமென்னும் ருசி பிறந்தவந்தரம், ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திக்குத் தானே ஸாதநமாகை. (உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கையாவது) - தன்னையுபாயமாகப் பரிக்ரஹித்தால், உபேயஸித்திக்கொரு தேச விசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்க வேண்டாதே அணியரங்கனென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே என்றும், எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனே என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய போக்யமாயிருக்கையாலே தானே உபேயமுமாயிருக்கை.

விளக்கம் - “விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விழுகராய்ப்போரும்” என்பதன் பொருள்: பெரியதிருமொழி (1-6-2) - சிலம்படி யுருவிற் கருநெடுங்கண்ணார் திறந்தனாயறத்தையே மறந்து புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கி - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-6-3) - சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக் காதலே மிகுத்துக் கண்டவா திரிந்து - என்றும், திருமாலை (16) - மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை - என்றும் கூறுவது போன்று, மற்ற விஷயங்களில் பற்றுதல் அதிகமாகவே உள்ளது. திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம் - என்பதற்கு ஏற்ப இல்லாமல், எம்பெருமானிடம் விருப்பம் வைக்க எண்ணாமல் இருத்தல் - என்பதாகும்.

இப்படியாக உள்ள சேதநர்கள் குறித்து “வைமுகக்கயத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக் கடவதாய்” என்பதன் பொருள் என்ன? திருமாலை (16) - போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியில் புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்தவழகன் - என்று கூறுவது போன்று தனது அழகு போன்ற பலவற்றையும் காண்பித்து, இவர்கள் மனத்தினைத் தன்பால் கவர்கிறான். பின்னர் அவர்களிடம் உள்ள “தன்னைக் காணவேண்டாம்” என்று சிந்தனையை மாற்றுகிறான். அத்துடன் நில்லாமல் தன்னைக் கண்ட கண்கள் தன்னை விட்டு அகலாமல் செய்துவிடுகிறான்.

“ருசிபிறந்தாலுபாயமாய்” என்பதன் பொருள்: இப்படியாகத் தன்னைக் கண்டதால், தனது அழகு காரணமாகத் தன்னையே எப்போதும் அனுபவித்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும் என்ற ருசியை ஏற்படுத்துகிறான். அதன் பின்னர் திருவாய்மொழி (5-7-10) - ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலக வாழ்வைக் கைவிடுவது தொடக்கமாகத் தன்னை அடைவதற்குத் தானே சாதனமாக உள்ள நிலையை உணர்த்துகிறான்.

“உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கையாவது” என்பதன் பொருள்: தன்னையே உபாயமாகப் பற்றிக் கொண்டால் போதுமானது, மோசடிம் என்ற பலன் கிட்ட வேறு எந்த இடத்திற்கும் செல்லவேண்டாம் என்பதை உணர்த்துகிறான். அமலனாதிப்பிரான் (10) - அணியரங்கனென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே - என்றும், திருவாய்மொழி (10-7-2) - எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனே -

என்றும் கூறுவது போன்று எல்லையற்ற இனிமையான பொருளாகத் தான் உள்ளதால், தானே அடைய வேண்டிய பொருளாகவும் உள்ளதை உணர்த்துகிறான்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, ப்ரபத்திக்கு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாக வேணுமென்றும், அதுதானுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலேயென்றும் அததைப் பற்ற ஆழ்வார்களெல்லாரும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலேயென்றும், இவ்விஷயத்திலேயெல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்களென்றும், விசேஷித்து ப்ரபத்திக்கபேசுஷித குணங்கள் விசதமாக ப்ரகாசிப்பதிங்கேயென்றும், இதுதான் தன்னுடைய நைரபேசுஷ்யாதிகளையழிய மாறி தன்னையநாதரிப்பாரையாதரித்துக்கொண்டு நிற்கிற ஸ்தலமென்றும், பரத்வாதிகள் ஓரொரு ப்ரகாரத்திலே துர்லபம், இது ஸர்வப்ரகார ஸுலபமென்றும், இவ்வளவேயன்று, இவ்விஷயம் ருசிஜநகமுமாய் உபாயோபேயமாயிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - ஆகவே இங்கு உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால்

- ப்ரபத்திக்குச் சிறந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த ஒரு பொருளே இலக்காக இருத்தல் வேண்டும்
- இப்படிப்பட்ட குணங்கள் உள்ள இடம் அர்ச்சாவதாரம்
- இதன் காரணமாகவே ஆழ்வார்கள் அனைவரும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயே ப்ரபத்தி செய்தனர்
- எம்பெருமானின் அனைத்து குணங்களும் பரிபூர்ணமாக உள்ளது இத்தகைய அர்ச்சாவதாரத்தில் மட்டுமே ஆகும்
- ப்ரபத்திக்கு இன்றியமையாத குணங்கள் அனைத்தும் விசேஷமாகவும் தெளிவாகவும் வெளிப்படுவது இத்தகைய அர்ச்சாவதாரத்தில் மட்டுமே ஆகும்
- இத்தகைய அர்ச்சாவதாரம் என்பது எம்பெருமானின் குணத்தையே மாற்றுவதாக உள்ளது. எப்படி? "தான் எந்த ஒரு பொருளையும்

விரும்பாதவன்” என்றபடி உள்ள எம்பெருமானின் நிலையை அழித்து, தன்னை விரும்பாதவர்களையும் தான் விரும்பி நிற்கும் விதமாக அர்ச்சாவதாரம் உள்ளது

- பரத்வம் போன்ற மற்ற நான்கு நிலைகளும் ஒவ்வொரு முறையால் பற்றுவதற்கு மிகவும் கடிமையானவை ஆகும். ஆனால், அனைத்து விதங்களிலும் பற்றுவதற்கு அர்ச்சையே எளிதாக உள்ளது.
- இது மட்டுமே அல்ல. எம்பெருமான் மீது ருசியை உண்டாக்கவல்லதாகவும், உபாயம் மற்றும் உபேயமாக உள்ளதாகவும் அர்ச்சை இருக்கிறது.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், உபாயோபேயங்களிரண்டும் தானேயாய், ஸ்வேதர விஷய விரக்தி பூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியை ஜநிப்பிக்குமதாய், ஸர்வ ஸுலபமாய், தன் படிகளையழிய மாறிக்கொண்டு தன்னையநாதரிப்பாரை யுமாதரிக்குமதாய், ப்ரபத்த்யபேசஷித குணோஜ்வலமாய், ஸமஸ்தகுண ஸம்பூர்ணமாய், ப்ரபந்நஜந கூடஸ்த்தர்க்கு உபாயவரண விஷயமாயிருந்துள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - ஆகவே அர்ச்சாவதாரம் என்பதே ப்ரபத்திக்கு ஏற்ற விஷயமாக உள்ளது என்பதைப் பின்வரும் காரணங்களால் அறியலாம்

- உபாய உபேயங்களாக அர்ச்சையே உள்ளது
- மற்ற விஷயங்களில் வெறுப்பு தோன்றும்படியும், தன் விஷயத்தில் ருசி உண்டாகும் படியும் செய்கிறது.
- அனைத்து விதங்களிலும் பற்றுவதற்குச் சுலபமாக உள்ளது
- தனது விருப்புவெறுப்புகளை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு, தன்னை விரும்பாதவர்களையும் தான் விரும்பியபடி உள்ளது
- ப்ரபத்திக்கு ஏற்ற குணங்கள் அனைத்தும் ஒன்றாக வெளிப்படும்படியாக உள்ளது

- அனைத்து குணங்களையும் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டது
- ப்ரபந்நஜந கூடஸ்த்தர்கள் எனப்படும் ப்ரபத்தியில் ருசியுள்ளவர்கள், உபாயமாகப் பற்றுவதற்கு ஏற்றதாக உள்ளது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 33)

மூலம் - இவருடைய பக்திப்ரபத்திகள்தான் விகல்பிக்கலாயிறேயிருப்பது. “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று இவர் தாம் பெற்றது பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமாயிருந்தது; தாம் பெற்றது ஒன்று பிறர்க்கு உபதேசிப்பது ஒன்றுமாக வொண்ணாதே; அப்போது விப்ரலம்பக்கோடியிலேயாவரே. உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதிறே பரபக்தி; அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்தானே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அதடியாக அநந்தரம் விளைந்ததிறே இவருடைய பக்திதான்.

விளக்கம் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம் - ஒன்று பக்தி விஷயமாகக் கூறவேண்டும் அல்லது ப்ரபத்தி விஷயமாகக் கூறவேண்டும். இரண்டையும் விடுத்து, அவரவர்கள் நினைத்தபடி இந்தத் திருவாய்மொழிக்குப் பொருள் கூறுதல் சரியா? ஆழ்வாருக்குப் பக்தியும் ப்ரபத்தியும் வேறுபாடு இல்லாமல் உள்ளதைக் கணலாம், எம்பெருமானின் திருவுள்ளமே உபாயம் என்று கூறுவதைப் பார்த்தால் இவருக்கு ப்ரபத்தியே உள்ளது, பக்தி இல்லை எனலாம். எம்பெருமானின் பிரிவைத் தாங்க இயலாமல் ப்ரபத்தி செய்யும் ஆழ்வாரைக் கண்டால் இவருக்குப் பக்தியே உள்ளது, ப்ரபத்தி இல்லை எனலாம். இங்கு இவர் அருளிச்செய்வது எந்தவிதமான பக்தி என்று ஒரு கேள்விஎழலாம் (பக்தி = ஸாத்யபக்தி, ஸாதநபக்தி; ஸாதநபக்தி என்றால் மோஷுத்தினை அடைவதற்கு உபாயமாகப் பக்தியை கொள்ளுதல்; ஸாத்யபக்தி என்றால் எம்பெருமானை உபாயமாகக் கொண்டு அதனால் கிட்டும்

பலனான பக்தி) . மயர்வற மதிநலம் அருளினை என்று ஆழ்வார் பெற்றது பக்தியின் நிலையை அடைந்த ஞானம் என்பதால் ஸாத்யபக்தியே ஆகும். ஆனால் இங்கு இவர் அருளிச்செய்வது ஆளவந்தார் முதலானவர்கள் கருத்தின்படி ஸாதனபக்தியாகும். அப்படி என்றால், தான் பெற்றது ஒன்று (ஸாத்யபக்தி) மற்றவர்களுக்கு உபதேசிப்பது வேறு ஒன்று (ஸாதநபக்தி) என ஆகிறது; அப்படி என்றால், உள்ளதை உள்ளவாறு கூறாமல் வேறு பொருள் உரைக்கின்ற விப்ரலம்பகர் ஆவார் அல்லவோ? எனவே இங்கு ஸாத்யபக்தியே கூறுகிறார் என்று அமைகிறது. ஆனால் பக்தி என்பது ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த ஆத்மஸித்தி என்பதன்படி - உபயபரிசுமிதஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மனம் கொண்டவனுக்கு - என்னும்படி, கர்ம ஞானங்களால் தூய்மையானவனுக்கு மட்டுமே பக்தி என்பது உண்டாகும். சரி, ஆழ்வாருக்கு இப்படிப்பட்ட பக்தி எவ்விதம் உண்டானது? ஆழ்வாருக்குக் கர்ம ஞானங்களுக்குப் பதிலாக ஸர்வேச்வரனின் திருவருள் நின்றது; அதன் விளைவாக அவருக்குப் பக்தி உண்டானது.

மூலம் - இதுதான் வேதாந்த விஹிதையான பக்திதானேயானாலோவென்னில், ஸர்வேச்வரனருள் இவர் பெற்றாராகிற ஏற்றம் போம்; அபசூத்ராதிகரண ந்யாயமும் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆனபின்பு தாம் பெற்றத்தையே பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாராக அமையும். கீழில் திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய பரத்வத்தை அநுபவித்து ஒரு பெரிய திருநாள் போலேயிறே போந்தது; இவர் இப்போது நெஞ்சொழிந்திருந்து பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறபடி எங்ஙனேதான்? தாம் அநுபவித்த விஷயத்தை எல்லை கண்டோ, அன்றிக்கே தாம் அவ்விஷயத்தில் விரக்தராயோ என்னில்; விஷயமோவென்றால், “தனக்கும் தன் தன்மை அறிவறியான்” என்கிறபடியே அபரிச்சிந்ந விஷயம்; கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளமிறே. இனி, தம் அபிநிவேசமோவென்றால், “காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால்” என்றும், “மண்திணி ஞாலமும் ஏழ் கடலும் நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்” என்றும், “சூழ்ந்ததனிற் பெரிய என்னவா” என்னும்படி பெருகியிருந்தது. ஆகிலும் ஒருகால் அபிநிவேசம் பிறந்தால் அப்படிப்பட்ட விஷயந்தானே காலாந்தரத்திலே விரக்தி பிறக்கக் காணா நின்றோம்; அப்படியே, சிலகாலம் அநுபவித்துப் பின்பு விரக்தி பிறந்ததோவென்னில்; அங்ஙனும் சொல்லவொண்ணாது; “எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழியுழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் ஆராவமுதம்” என்னும்படி நித்யாபூர்வமாயிருக்கும். இனி ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்கைக்காக அன்று; க்யாதிலாப பூஜைகளுக்காக அன்று; ப்ரப்ஞயாத் என்றொரு விதி பரதந்த்ரராயன்று.

விளக்கம் - வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்ட பக்தி இதுதானே என்றால், ஸர்வேசுவரனின் திருவருள் மூலமாகவே இவர் பக்தியை அடைந்தார் என்ற பெருமை நீங்கிவிடும்; மேலும், ப்ரஹ்மஸூத்திரத்தின் அபசூத்ராதிகரணம் கூறுகின்ற ஸிந்தாந்தம் முரணாகிவிடும் (இந்த அதிகரணம், நான்காம் வர்ணத்தினர் ஸாதநபக்தியைக் கைக்கொள்வதைத் தடுக்கிறது). ஆகவே இவ்விதம் கூற இயலாது. எனவே, தான் பெற்றதையே (ஸாத்யபக்தி) மற்றவர்களுக்கும் உபதேசிக்கிறார் என்று அமைகிறது. கடந்த திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தை இவர் அனுபவிக்க ஒரு பெரியதிருநாள் போன்று காலம் கழிந்தது. ஆனால் இப்போது, தன்னுடைய உள்ளத்தை விட்டு மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்வதற்கு என்ன காரணம்? தான் அனுபவித்த விஷயத்தின் எல்லையைக் கண்டதன் காரணமாகவா? அல்லது அவ்விஷயத்தில் ஆசையற்றுப் போனதாலா? தான் முழுவதுமாக அறிந்த பொருள் என்றால், திருவாய்மொழி (8-4-6) - தனக்கும் தன் தன்மை அறிவறியான் - என்னும்படி அளவிற்கு அப்பாற்பட்ட பொருளாக அவன் உள்ளான். திருவாய்மொழி (4-7-2) - கொள்ளமாலா - என்பதும் காண்க. ஆக, அந்தப் பொருளின் எல்லையைக் கண்டதன் காரணமாக இவர் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யத் தொடங்கவில்லை என்றாகிறது. அப்படி என்றால், அந்தப் பொருளின் மீது ஆசையற்ற காரணத்தால் இவர் மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யத் தொடங்கினாரா என்றால், திருவாய்மொழி (7-3-2) - காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-3-8) - மண்திணி ஞாலமும் ஏழ் கடலும் நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-10-10) - சூழ்ந்ததனிற் பெரிய என்னவா -என்னும்படி இவருக்கு அவன் மீது எப்போதும் ஆசை பெருகியே நின்றது. ஒரு பொருள் மீது ஒரு காலகட்டத்தில் ஆசை பிறந்தாலும், அந்த விஷயமே மற்றொரு காலகட்டத்தில் ஆசை நீங்கும்படி உள்ளதைக் காண்கிறோம். இவரும் எம்பெருமானைச் சிலகாலம் அனுபவித்து, அதன் பின்னர் அவன் மீது உள்ள ஆசை நீங்கப் பெற்றாரா? அப்படியும் கூற இயலாது; காரணம் திருவாய்மொழி (2-5-4) - எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழியூழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் ஆராவமுதம் - என்னும்படி இவர் அவன் மீது கொள்ளும் ஆசை எப்போதும் புதிதாகவே உள்ளது. மற்றவர்களுக்குத் தான் ஆசார்யனாக இருக்கவேண்டும் என்று ஆசார்யபதம் நிர்வஹிக்க எண்ணியே மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்தார் என்றும் கூற இயலாது (ஏப்படி இதனைக் கூற இயலும் என்றால்: "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்று தன்னைத் தாழ்வாகவே இவர் எண்ணுகிறார்; "கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாக" என்று அவர்களது தகஷிணையைத்

தனக்கு ஏற்றதாக இல்லை என அறிவிக்கிறார்; “ஓதவல்ல பிராக்கள்” என்று அவர்களையும் தனது எஜமானர்களாகவே எண்ணுகிறார்). புகழ், பொருள், பூஜை ஆகியவற்றை எண்ணியும் மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கவில்லை. முண்டக உபநிஷத் (1-2-13) - ப்ரப்ருயாத் - குருகுலவாசம் செய்யாதவனுக்கு உபதேசிக்கக் கூடாது - என்னும்படி இருக்கின்ற விதிக்குக் கட்டுப்பட்டு மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்தாரா என்றால் அதுவும் இல்லை.

மூலம் - ஆனால் இது பின்னை எத்தாலேயாவது என்னில்; ஸ்வாநுபவ ப்ரகர்ஷமிருக்கிறபடி. தாம் அநுபவித்த விஷயம் தனியே அநுபவிக்குமதன்றிக்கே இருந்தது; இனி, நமக்கு போதயந்த: பரஸ்பரத்துக்கு ஆளாவார் ஆர் என்று ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே கண்வைத்தார்; தாம் பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணராயிருக்கிறார்போலே அவர்கள் சப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராயிருந்தார்கள்; இவர்களந்தம் பரிஹரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாதாயிருந்தது; “ஒருவனுக்கு வைஷ்ணவத்வம் உண்டு, இல்லை என்னுமிடம் தனக்கே தெரியுங்காண்” என்று ஜீயர் பலகாலும் அருளிச்செய்வர் - பிறரந்தம் கண்டால், “ஐயோ!” என்றிருந்தானாகில் “நமக்கு பகவத் ஸம்பந்தம் உண்டு” என்றிருக்க அடுக்கும்; “இத்தனையும் பட்டிடுவானுக்கு” என்றிருந்தானாகில் நமக்கு பகவத் ஸம்பந்தமில்லை என்றிருக்க அடுக்கும் - என்று.

விளக்கம் - ஆக என்ன காரணத்தால் உபதேசித்தார்? தான் அநுபவித்த பொருளில் மிகுந்த இன்பம் இருக்கின்ற காரணத்தினால் உபதேசித்தார். அந்தப் பொருள் தனியே அநுபவிக்கும்படியாக இல்லை. ஆகவே இதனை நாம் அநுபவிக்க நமக்குத் துணையாக இருப்பவர்கள் யார் என்று ஸம்ஸாரிகள் பக்கம் பார்த்தார். தான் பகவத் விஷயத்தில் உயிராக இருப்பது போன்று இவர்கள் உலகவிஷயங்களில் உயிராக இருந்ததைக் கண்டார். அவர்களது இந்தக் கேவலமான நிலையை பரிஹரித்து நீக்கினால் அல்லது தனக்குத் தாங்காது என்று எண்ணினார். இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். இவர் எம்பெருமானிடம் ஈடுபாடு கொண்டபடி உள்ளார்; அப்படி உள்ளபோது மற்றவர்களைப் பற்றிய கவலை இவருக்கு எதற்கு, அவர்களை ஏன் பரிஹரிக்கவேண்டும்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நஞ்சீயர், “ஒருவனுக்கு வைஷ்ணவம் உண்டா இல்லைய என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்துவிடும்”, என்பார். எப்படி? அதாவது மற்றவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டவுடன், “ஐயோ” என்று இரங்கினால் அவன் தனது மனதில், “நமக்கு பகவத் ஸம்பந்தம் உண்டு”, என்று இருப்பது பொருத்தமே

ஆகும். மாறாக, "இத்தனை துன்பம் அவனுக்கு வேண்டும்", என்று எண்ணினால், தனக்குப் பகவத் ஸம்பந்தம் இல்லை என அவன் எண்ணிக் கொள்ளலாம்.

மூலம் - இவர்களை இவர் மீட்கப் பார்க்கிற வழிதான் என்னென்னில்; இவர்கள் சேதநராயிருந்தார்கள்; சப்தாதி விஷயங்களில் வாசியறிந்து, தீயவை கழித்து, நல்லவை பற்றிப் போருகிறதொன்று உண்டாயிருந்தது. அவற்றினுடைய ஹேயதையையும், ஸர்வேச்வரனுடைய உபாதேயதையையும் இவர்களுக்கு அறிவித்தால் அவற்றை விட்டு இவனைப் பற்ற அடுக்குமென்று பார்த்து, ஸர்வேச்வரனுடைய நன்மையையும், இவர்கள் பற்றின விஷயங்கள் அல்பாஸ்திரத்வாதீதோஷதுஷ்டங்கள் என்னுமிடத்தையும் பற்றுமிடத்தில் வரும் அந்தராய பரிஹாரத்தையும், பற்றுமிடத்தில் இன்று புதிதாகச் செய்ய வேண்டுவதொன்றில்லை - பழைய ஸம்பந்தத்தை உணர அமையும் என்னுமிடத்தையும் பற்றுவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படும் மந்திரம் இன்னதென்னுமிடத்தையும், அவனுடைய பஜநீயதையையும் அருளிச்செய்யா நின்று கொண்டு, இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக பகவத் பக்தியைப் பண்ணி ஆசிரயியுங்கோள் என்று பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார்.

விளக்கம் - இவர்களை மீட்பதற்கு செய்கின்ற வழி என்னவென்றால்: இவர்களுக்கு அறிவு உள்ளது; புலன்களின் இன்பங்களில் உள்ள வேறுபாடு அறிந்து, அவற்றில் உள்ள தீயவற்றை நீக்கி, நல்லவற்றைப் பற்றுகின்ற அறிவு உள்ளது; ஆகவே இவர்கள் பற்றுகின்ற பொருள்களின் தாழ்வையும், ஸர்வேச்வரனின் மேன்மையையும் இவர்களுக்கு உணர்த்தினால் போதுமானது. அவற்றை விட்டு இவனைப் பற்ற, இந்த உபதேசமே ஏதுவாகும் என்று எண்ணினார். ஆக, ஸர்வேச்வரனுடைய நன்மையையும், இவர்கள் பற்றியுள்ள உலகவிஷயங்கள் அற்பமானவை மற்றும் நிலையற்றவை என்றும், அவனைப் பற்றும்போது உண்டாகின்ற துயரங்கள் நீங்கும் தன்மையையும், அவனைப் பற்றும்போது புதிதாக ஏதும் செய்யவேண்டியதில்லை பழைய தொடர்பே அமையும் என்பதையும், பற்றுவார்கள் நினைக்கத் தகுந்த மந்திரம் இன்னது என்பதையும், அவனை வணங்கும் தன்மையையும் இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். மற்ற பொருள்களில் வைராக்யத்தைக் கைக்கொண்டு பகவத்பக்தியைச் செய்து அவனை அடையுங்கள் என்று உபதேசம் செய்யத் தொடங்குகிறார்.

வீடுமின் அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 56)

41. வான் உளார் அறியல் ஆகா வானவா என்பர் ஆகில்
தேன் உலாம் துளபமாலை சென்னியா என்பர் ஆகில்
ஊனம் ஆயினகள் செய்யும் ஊன காரகர்களேனும்
போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதம் அன்றே.

பொருள் - ஒரு சிலர் மிகவும் அற்பமான செயல்களைச் செய்பவர்களாக இருக்கலாம்; அல்லது மற்றவர்கள் மூலமாக இழிந்த செயல்களைச் செய்விப்பவர்களாக இருக்கலாம். இப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள், “விண்ணுலகில் உள்ள தேவர்களாலும் அறிய இயலாதபடி உள்ளவனே!” என்றும், “தேன் பொழிகின்ற துளசி மாலையைத் திருமுடியில் கொண்டவனே!” என்றும் கூறுகிறார்கள் என வைத்துக்கொள்வோம். அப்படிப்பட்டவர்கள் தாங்கள் உண்ட பின்னர் அளிக்கும் ப்ரஸாதங்களை அளித்தால், அவை மிகவும் புனிதமானவை ஆகும்.

அவதாரிகை - இவர்களுக்கு ஜந்மவ்ருத்தங்களால் வரும் குறையில்லாமையேயன்று, தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளும் தங்கள் அங்கீகாரத்தாலே பரிசுத்தரம்படியான உத்கர்ஷத்தை உடையவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த இரு பாசரங்கள் மூலமாக இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு தங்களுடைய பிறவி அல்லது ஒழுக்கம் காரணமாகக் குறை ஏதும் உண்டாகாது என்றார். இந்தப் பாசரம் மூலமாக, “குறை உண்டாகாமல் போவது மட்டும் அல்ல. தங்களுடன் சேர்ந்துள்ள மற்றவர்களும் தூய்மை பெறும்படியான மேன்மை கொண்டவர்கள்”, என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வான் உளார் அறியல் ஆகா வானவா) - ப்ரஹ்மாதிகளால் துர்ஜ்ஞேயமான பரமபதத்தே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே! “ஆகா” என்கிறது சண்டாளன் அக்நிஹோத்ரத்திலே புகுரலாகாதென்னுமாபோலே நிஷேதத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பரணிலே உயரவிருந்தாரென்னா பரமபத நிலயனை அறியலாமோ? மநுஷ்யர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியுண்டென்னா அதுகொண்டு அங்கே செல்லலாமோ? அகிஞ்சந: அநந்யகதி: என்றிருப்பார் அறியுமத்தை, ஈச்வரோஹம் என்றிருப்பார்க்கறியலாமோ? ஆசந்றார் தங்கட்கல்லாலறியலாவானுமல்லன் என்னக் கடவதிறே. நீஞ்சவல்லவனோடு, நீஞ்சமாட்டாதவனோடு வாசியறக் கடலை நீஞ்சவொண்ணாதாப்போலே, சக்தனோடு அசக்தனோடு வாசியின்றிக்கே அஸாத்யமாயாய்த்து பகவத் விஷயமிருப்பது. அநந்யஸாத்யே என்னக்கடவதிறே. அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தனாய் சுத்தஸத்வமயமான விக்ரஹத்தையுடையனா யிருக்கிறவனுடைய பெருமையைப் பார்த்தாலும் அவனே உபாயமாகவேணும்; குணத்ரயவச்யனான இவன் சிறுமையைப் பார்த்தாலும் அவனே உபாயமாகவேணும்; ஸ்வரசுஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தாலும் அவனே உபாயமாகவேணும். (என்பராகில்) மந: பூர்வோ வாகுத்தர: என்கிறபடியே உள்வாயில் அநுஸந்தாநம் வழிந்து சொல்லும் சொல்லையுடையராகை. இத்தால் ப்ரார்த்தநாமாதி: சரணாகதி: என்கிறபடியே உபாய ப்ரார்த்தநையைச் சொல்லுகிறது. (ஆகில்) - ஸ்வஸாமர்த்யத்தை விடுகையிலுள்ள அருமை சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (வான் உளார் அறியல் ஆகா வானவா) - நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களாலும் அறிய இயலாத பரமபதத்தில் எப்போதும் வாழ்பவனே! “ஆகா” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது: அக்நிஹோத்ரம் செய்யும் இடங்களில் சண்டாளன் எவ்விதம் நுழையக்கூடாதோ அது போன்று, நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களும் புகுவது கூடாது என்பதே ஆகும். தரையைக் காட்டிலும் சந்றே உயரமான பரணில் இருப்பதால் மட்டும் விண்ணில் உள்ள அனைத்தையும் எவ்விதம் காண இயலாதோ, அது போன்று இவர்கள் விண்ணில் இருந்தாலும் பரமபதத்தில் உள்ள அவனைக் காண இயலாது. மனிதர்களைக் காட்டிலும் சந்றே மேன்மை கொண்டவர்கள் என்றாலும், தேவர்களால் அந்த மேன்மை காரணமாக மட்டுமே பரமபதம் செல்ல இயலாது. ஸ்தோத்ரரத்னம் - அகிஞ்சந: அநந்யகதி: - என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள என்னிடம் எந்தவிதமான ஒன்றும் இல்லை, உன்னை விட்டால் வேறு யாரும் என்னைக் காப்பாற்ற இல்லை - என்ற சிந்தனை கொண்டவர்கள் மட்டுமே பரமபதம் சென்று, அதனை அறியலாம். இதனை விடுத்து - ஈச்வரோஹம் - நானே ஈச்வரன் - என்று எண்ணுபவர்களால் காண இயலுமோ? நீச்சல் தெரிந்த ஒருவன், நீச்சல் தெரியாத ஒருவன் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல், யாராலும் நீந்தியே கடலைக் கடக்க இயலாது. இதே போன்று சக்தி கொண்ட தேவர்கள் போன்றவர்கள், சக்தி ஏதும் இல்லாத மனிதர்கள் என்ற

வேறுபாடு இல்லாமல், யாராலும் தங்களது முயற்சியால் மட்டுமே எம்பெருமானைக் காண இயலாதபடி அவன் உள்ளான். அநந்யஸாத்யே - வேறு எதனையும் நாடாமல் - என்று கூறுவது காண்க. ஸம்ஸாரத்தின் துர்நாற்றம் இல்லாதவனாக, சுத்தஸத்வமயமான திருமேனி கொண்டவனாக உள்ள அழகியமணவாளனின் பெருமைக் காணும்போது அவனே உபாயம் என்பதை உணரலாம். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்களால் சிறைப்பட்டுள்ள நமது தாழ்வைக் காணும்போதும் அவனே உபாயம் என்பதை உணரலாம். தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள திறன் இல்லாமல், நமது பாதுகாப்பிற்காக மற்றவர்களையே சார்ந்து நிற்கும் நம்முடைய ஸ்வரூபத்தைக் காணும்போதும் அவனே உபாயம் என்பதை உணரலாம். (என்பராகில்) - தைத்திரீயம் - மந: பூர்வோ வாசுத்தர: - முதலில் மனமும் பின்னர் வாக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆழ்ந்த உள்ளத்தில் அவனையே உபாயம் என்று எண்ணினால் மட்டுமே அந்த எண்ணம் சொல்லாக வெளிவருகிறது. அஹிரிபுத்தந்யஸம்ஹிதை - ப்ரார்த்தநாமாதி: சரணாகதி: - விண்ணப்பிக்கும் புத்தியே சரணாகதி - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனையே உபாயமாகக் கொண்டவர்கள் இவர்கள் என்பது தெளிவாகிறது. (ஆகில்) - தன்னுடைய திறமையால் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலும் என்னும் எண்ணத்தைக் கைவிடுதல் மிகவும் கடினமானது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தேன் உலாம் துளபமாலை சென்னியா) - கீழ் உபாயாம்சம் சொல்லிற்றாய், இங்கு உபேயாம்சத்தைச் சொல்லுகிறது. மதுப்ரசுரமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவனே! ஸர்வாதிகளாய், நிரதிசய போக்யனாய் அத ஏவ பரமப்ராப்யனென்கை. (என்பராகில்) - இத்தாலும் ப்ராப்ய ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது. (ஆகில்) - ப்ரயோஜநமென்று நினைக்கையிலுள்ள அருமை சொல்லுகிறது. ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (தேன் உலாம் துளபமாலை சென்னியா) - கடந்த பத்தியில் இவனே உபாயம் என்பதைக் கொண்டவர்கள் என உணர்த்தினார். இந்தப் பத்தியில் இவனது உபாயமாக இருக்கும் தன்மையை உணர்ந்தவர்கள் என்கிறார். தேன் நிறைந்த துளசி மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியைக் கொண்ட அழகியமணவாளன்! அனைவருக்கும் எஜமானனாக, அனைவருக்கும் இனிமையானவனாக, மிகவும் உயர்ந்த இலக்காக உள்ளவனாக இருப்பவன் என்றார். (என்பராகில்) - இதன் மூலம் அடையப்படும் இலக்கு குறித்த விண்ணப்பத்தினைக் கூறுகிறார். (ஆகில்) - மற்ற விஷயங்களைக் கைவிட்டு அழகியமணவாளன் மட்டுமே அடையத்தக்க பலன் என்று இருப்பது மிகவும்

கடினம் என்கிறார். கீதையில் - ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: - இப்படிப்பட்ட மஹாத்மா கிடைப்பது மிகவும் கடினம் - என்று தானே கூறினான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஊனமாயினகள் செய்யும்) - வயிறு வளர்க்கைக்காகப் பரஹிம்ஸை பண்ணுமவர்கள்; மத்யராத்ரியில் மாம்ஸார்த்திகளாய் வருவாருண்டாகில், ஹிம்ஸ்ய பதார்த்தத்தை ப்ராணன் போகாமல் பந்தித்து மாம்ஸத்தை அறுத்துக் கொடுக்குமவர்கள், ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநர் பிறர்க்காகத் தங்களுடைய மாம்ஸத்தை அறுத்துக் கொடுப்பார்கள்; அதுக்கு எதிர்த்தட்டு இது. (ஊனகாரகர்கள்) - தாங்கள் கொல்லுமளவன்றிக்கே பிறரை இடுவித்துக் கொல்லுவிக்குமவர்கள், ஜ்ஞாநம் பிறப்பதற்கு முன்புத்தை வருத்தாந்தம் சொல்லுகிறது. (ஏலும்) - முன்பு செய்யிலும் இந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு ஸம்பவியாது; பிறருடைய ஆர்த்திகாணில் மோஹிக்கில் மோஹிக்குமத்தனை. ஸர்ப்பாஸ்யத்திலே அகப்பட்ட மண்டுகத்தினுடைய ஆர்த்தியைக்கேட்டு, "இது ஆரறிந்து விடுவிக்கக் கூப்பிடுகிறது?", என்று ஆழ்வான் மோஹித்தான்; இப்படிப்பட்ட இவன் பரஹிம்ஸையிலே இழிந்தானாகில் ஈச்வரன் பண்ணுகிற ஹிம்ஸையோபாதி ஹிதரூபமாயாய்த்து இருப்பது. (போனகம்) - பகவத் விஷயத்தில் சொல்லுமோ பாதியாகிலும் சொல்லவேணுமே; அதிலும் குறையச் சொல்லவொண்ணாதே (செய்த சேடம்) - த்வதீய புக்தோஜ்ஜிதசேஷபோஜிநா என்றும், "கலத்ததுண்டு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே அமுதுசெய்து கைவாங்கின கலத்தில் ப்ரஸாதம். (தருவரேல்) - பகவத்ப்ரஸாதம்போலே ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாயிருக்குமதன்றே இது; அலப்யலாபம் கிட்டிற்றாகில். ஒருநாள் பட்டர் ப்ரஸந்நராய் ஜீயருக்கு இட்ட ப்ரஸாதத்தை நினைப்பது. (புனிதமன்றே) - தேசாந்தரே காலாந்தரே தேஹாந்தரேயன்றியே ஸ்பர்சவேதியாய் இரும்பு பொன்னாமாபோலே அப்போதே பரிசுத்தம். ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம் பகவத் ப்ரஸாதம் பாவநம்; இது ஸுபாவநம்.

விளக்கம் - (ஊனமாயினகள் செய்யும்) - தங்களது வயிற்றை வளர்ப்பதற்காக மற்ற உயிர்களை வதைப்பவர்கள். நடு இரவில் மாமிஸம் வேண்டும் என்றும் தங்களை நாடி வருபவர்களுக்காக, ஆடு முதலானவைகளை உயிர் போகாமல் கட்டி வைத்து, அவற்றைச் சிறிதுசிறிதாக அறுத்துக் கொடுப்பவர்கள். மிகவும் இரக்கம் கொண்டவர்கள் மற்றவர்களுக்காகத் தங்களது உடலையே அறுத்துக் கொடுப்பார்கள்; இவர்கள் அவர்களுக்கு முரணாக உள்ளவர்கள் ஆவர். (ஊனகாரகர்கள்) - தாங்கள் மட்டும் இது போன்ற கொடிய செயல்களைச் செய்யாமல், மற்றவர்களையும் இது போன்று செய்ய வைப்பவர்கள். ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய ஞானம் பிறப்பதற்கு முன்பாக இருக்கும் நிலையை இங்கு கூறினார். (ஏலும்) - இது போன்ற செயல்களை ஞானம் பிறப்பதற்கு முன்பு

செய்தார்கள் என்றாலும், ஞானம் பிறந்த பின்னர் செய்யமாட்டார்கள். மற்றவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டால், தாங்கள் துன்பம் கொள்வார்கள். நாகம் ஒன்றின் வாயில் அகப்பட்ட தவளை ஒன்று அலறுவது கண்ட கூரத்தாழ்வான், “யார் தன்னை விடுவிப்பார்கள் என்று எண்ணி இது அலறுகிறதோ?”, என்று வருத்தம் கொண்டு மயக்கம் அடைந்ததை இங்கு எண்ணவேண்டும். இப்படிப்பட்டவர்கள் ஏதேனும் ஜீவனுக்கு ஹிம்ஸை செய்தாலும், ஈசுவரன் செய்யும் ஜீவஹிம்ஸை நன்மைக்காகவே என்பது போன்று, இவர்கள் செய்யும் ஹிம்ஸையும் நன்மையிலேயே முடியும். (போனகம்) - எம்பெருமானை விட இவர்கள் சிறந்தவர்கள் என்பதால், அவனுக்கும் “அமுது” என்று சொல்வது போன்று இவர்களுக்கு “போனகம்” என்றார். (செய்த சேடம்) - ஸ்தோத்ர ரத்னம் - த்வதீய புக்தோஜ்ஜிதசேஷபோஜிநா - உனது உண்டு மீந்த ப்ரஸாதத்தை உண்பவர் - என்றும், திருப்பல்லாண்டு - கலத்ததுண்டு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாங்கள் உண்ட பின்னர் இலையில் மீதம் உள்ள ப்ரஸாதம். (தருவரேல்) - மற்ற பலன்களை விரும்புவர்களுக்கும் பகவத்ப்ரஸாதம் கிட்டிவிடும்; ஆனால் அது போன்றதல்ல இது. இது கிட்டுவது மிகவும் அரிதாகும். ஒருநாள் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் தான் உண்ட மீதத்தை நஞ்சீயருக்கு அளித்தமை எண்ணவேண்டும். (புனிதமன்றே) - குறிப்பிட்ட இடத்திலோ, காலத்திலோ, பிறப்பிலோ தூய்மை அளிக்கின்ற நிலை இல்லாமல், இரும்பைத் தங்கமாக்கும் ஸ்பர்சவேதி என்னும் குளிகை போன்று, இந்த மீதத்தை உண்டவுடன் தூய்மையாக்கவல்லது. ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம் - நாராயணனிடம் பக்தி கொண்டவன் உண்டு மீந்த உணவு தூய்மையானது - என்றது காண்க. ஈசுவரனின் ப்ரஸாதம் தூய்மையானது, அவனது அடியார்களின் ப்ரஸாதம் மிகவும் தூய்மையானது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்